

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2553/2019
15.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића, Татјана Матковић Стефановић, Бранка Станића и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ласло Чизмар, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Стеван Миљачки, адвокат из ..., ради исељења и предаје у посед, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 610/19 од 07.03.2019. године, у седници одржаној 15.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 610/19 од 07.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 610/19 од 07.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 983/18 од 20.11.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да испразни од свих лица и ствари породичну стамбену зграду у ..., број .. и 528м² парцеле број .. КО ... и да их преда у посед тужиле у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Обавезан је тужени да тужиле накнади трошкове поступка у износу од 39.050,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 610/19 од 07.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиле, па је решење о трошковима поступка из става 2. изреке пресуде Основног суда у Суботици П 983/18 од 20.11.2018. године, преиначено и обавезан тужени да накнади трошкове поступка тужиле у износу од 123.550,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате, док је у преосталом делу пресуда потврђена, а жалба тужиле у преосталом делу и жалба туженог, одбијене. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. ЗПП, из свих разлога предвиђених том одредбом, због погрешне примене материјалног права.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиле и наложено туженом да се исели из породичног стамбене зграде саграђене на кат. парц. .. КО ..., зграда број .. у улици ..., а у коју кућу се тужени уселио након закључења предуговора о купопродаји са тужилом дана 26.04.2017. године. Након закључења предуговора тужени је тужилци на име капаре предао 8.000 евра, а остатак цене до 26.000 евра требао је да исплати најкасније до 31.12.2017. године. У назначеном року тужени није исплатио остатак купопродајне цене нити је тражио закључење главног уговора из чега је суд закључио да произилази да је предуговор раскинут по самом закону, те да тужени више нема право да захтева закључење главног уговора нити има право да настави са коришћењем непокретности тужиле. Полазећи од одредбе члана 125. став 1. ЗОО, члана 45. став 5. ЗОО, као и чл. 3. и 37. ЗОСПО, другостепени суд је закључио да је првостепени суд правилно поступио када је усвојио и обавезао туженог на предају у посед предметне непокретности.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају произилази да нису испуњени услови за одлучивање у смислу услова прописаних за посебну ревизију, позивањем туженог на одлуку Врховног касационог суда Рев 200/2014 (1) од 29.12.2015. године. Не може се прихватити као оправдан разлог да се не може сматрати да је уговор раскинут, те да би заузимање супротног става било у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе јер чињенично стање садржано у одлуци Врховног касационог суда Рев 200/2014 (1) од 29.12.2015. године је у великој мери различито од чињеничног стања и правне ситуације која је садржана у овом предмету.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

- 3 -

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 02.02.2018. године, а побијана вредност предмета спора означена на износ од 10.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић